

Анастасія ДМИТРУК: «Наше слово б'є краще молота»

Днями в районному Будинку культури відбувся творчий вечір молодої поетеси, авторки славнозвісного вірша «Ніколи ми не будемо братами» Анастасії Дмитрук. Окрім читання поезій, дівчина висловила свої думки про війну, зраду «братів», анексію Криму та становище України загалом. **Детальніше про це читайте на 8 стор.**

□ Творчі зустрічі

Анастасія ДМИТРУК: «Наше слово б'є краще молота»

Свєтлана ПОЛІЩУК

Анастасія Дмитрук – молода українська поетеса, родом із Ніжина. Вірші пише з 12 років українською та російською мовами. Дівчина проводить творчі зустрічі як в Україні, так і за її межами, а зібрані кошти передає на допомогу українським воїнам в зоні АТО.

«Ніколи ми не будемо братами, ні по родині, ні по матері...»

Відомою Настя стала у часі Євромайдану, після написання вірша на знак протесту проти російської окупації Криму «Ніколи ми не будемо братами». Цей вірш викликав неабиякий ажіотаж в Інтернеті. Мільйони користувачів прослухали та переглянули кліп пісні, створеної на основі цього тексту, у виконанні литовських музикантів.

Колі я виклала вірш в Інтернет ввечері і на ранок подивилася, що там 10 тисяч переглядів, потім 20, а вже за годину – 30, то ще мене налякало. Я не чекала такого резонансу, – розповідає Настя для журналістів з РТБ, які приїхали в Острогорідський сюжет про творчу зустріч. І вже далі, на сцені, ділиться емоціями, які змусили її написати такий вірш:

У найтрагічніші дні мій дім зими, коли весь світ підтримує нас у нашій боротьбі, сусідня країна, люди, які голосніше за всіх кричали, що ми з ними брати, посміялися з нас, потоптали по нашій Революції гідності. Це стало останньою краплею.

До речі, Анастасію, як людину творчу, зустрічала в нашому місті також по-творчому, поетезо, присвяченою для неї ж самої. Для Насті це стало приємним сюрпризом, адже, ж литовці говорили, що це не тільки українська війна, а й їхня. І якщо Україна не зупинить цього звіра, він прийде і до них.

«Вас так багато, а жаль, безликие. Вы огромные, мы – великие...»

І хоч свій славнозвісний вірш Настя присвятила для нас, аби підтримати наш народ, додати віри йому у важкі часи, з боку російських читачів та слухачів полився потік агресії та бруду в її сторону. У своєму ві-

рші авторка жодного разу не вказала слово «росія», але саме російські сусіди відгукнулися на нього, бо, як кажуть, на злодієві шапка горить.

Я не сприймаю всі ті образи, які на мене силять. Дорослі чоловіки, модні репери, які мали б себе поважати, пишуть мені, дівчині, вірші з нецензурними словами, брудом, ненавистю, лютьто... Як на мене, це не достойно.

Авторка і досі продовжує отримувати безліч т. зв. відповідей на свій твір. Однак, вона перестала зважати на них, а у вірші «Письмо соседу» відписала тим усім «відповідачам» так:

«Нам с тобой, увы, не по пути. Не рискнул моей познать свободы. Ты меня за всё, сосед, прости, но таким, как ты, не пишу отды... Все закрою двери на замок, я тебе, сосед, уже не верю. Ты мне важный преподнес урок: человек смог оказаться зверем.»

«А у нас всех глаза бесстрашные, без оружия мы опасные...»

Окрім литовських музикантів, на творчість Насті відгукнувся грузинський співак, композитор Зеза Заалішвілі. Він створив пісню за мотивами іншого вірша поетеси «Верните нам наше небо». Як розповідає дівчина, ця тема йому дуже близька, бо вона і про їхні стосунки з Росією. Співпраця з литовцями також не обмежилася єдиним кліпом. Була створена ще одна пісня-молитва за мир на вірш Насті «Я дам миру у Бога виймолю».

Під час перебування дівчини у Литві, самі ж литовці говорили, що це не тільки українська війна, а й їхня. І якщо Україна не зупинить цього звіра, він прийде і до них.

І тексти, і кліпи пісень надзвичайно зворушливі, глибокі. Настя пише, ніче на оголошеному нєрвї, який заміняє кожного. На залишили нікого байджим вірш авторки, присвячений українській полоненій Надії Савченко та Небесній сотні. Однак, сьогодні, за її словами, останній вірш присвячується вже не сотні, а тисячам загиблих.

«Бог дивився усі бої і Він знає, чи то кулі, постріляли його синів, його кращих синів, у груди...»

Анастасія багато спілкується з бійцями АТО, підтримує їх, пише і читає для них свої вірші. У неї чимало друзів серед військових. Вона переживає за кожного з них, бо крім них «нам ніхто не спешит помочь, наши крики никто не слышит».

Колі спілкуєшся з хлопцями з фронту, найчастіше від них чуєш слово «зрада». Як їх усі зраджують: генерали, політики... Все вже кимось куплено, кимось продано, – каже поетеса, зачитуючи проникливий вірш «Маски сорванні – верить некому».

На її думку, переглядаючи щодня новини, тільки бачиш тому підтвердження: ми воюємо самі за себе, це потрібно тільки нам.

«У вас Царь, у нас – Демократия. Нікогда ми не будемо братами»

Зрадників в Україні і справді сьогодні багато. Спочатку «старші брати», потім – зрадники з Криму, а тепер і зі сходу. Про них Настя теж говорить не без болю:

Колі я ще влітку спілкувалася з другом-військовим, який перебував у Слов'янську, запитувала, як підтримує їх населення. На що він відповів: «А населення підтримує тих, хто пермагає. Сьогодні нас. Завтра сепаратистів». Ще один друг з Феодосії запрошував мене весною у Крим. Я відписала, що не приїду, адже у вас там російські війська. У відповідь почула: «Та ну, Настя, вони нас охороняють!». А згодом, після референдуму, той друг написав мені: «Настя, привітай мене, ми тепер Росія, ми заживемо зараз, життя тільки починається!» Я привітала. Тепер у мене немає друга в Феодосії.

Усім цим кодам Анастасія Дмитрук написала, як на мене, гідний вірш «Как вы дешево продлись», де запитує у зрадників:

«Что владыка вам обещал? Он какую назначил цену? Сколько платит царь за измену? Сколько стоит теперь обман? У вас радость, салюты, пир?»

<<< Закінчення.
Початок на 1 стор.

Вы кричите, что будет сладко? – На вас больно смотреть, вас жалко. Вас жалеть теперь весь мир...»

Наостанок авторка ознайомила присутніх зі своєю ліричною поезією, зачитала вірші про любов, присвячені коханою на війні, тим жінкам, які чекають. За її словами, це такі ж героїні, як і їхні чоловіки на сході, бо у кожного своє пекло і своє випробування. Поетеса висловила вдячність за теплий прийом, побажала острогожаним миру, сили і віри в перемогу.

«Розлилася в крові війна. Нам вітання прислав диктатор. Ми на згаріщі його зла жовто-синій піднімає прапори!»

Голова оргкомітету Ольга Логвін, зворушена творчістю Анастасії, не без сліз у очах також щиро дякувала дівчині за її вірші, любов до слова і Батьківщини, зрештою за такий чудовий творчий вечір та запрошувала ще до нашого міста. Треба зауважити, що ця зустріч не відбулася б без активної підтримки «Волонтерів Острогожини», за що їм та усім, хто долучився до організації заходу, також велика подяка. Після закінчення виступу Насті, кожен охочий міг придбати збірку її віршів «Верните нам наше небо» з авторським автографом та побажаннями. Частина зібраних коштів дівчина передасть на лікування пораненим воїнам АТО.